

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku E. M.
przy uczestnictwie B. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 listopada 2013 r., którym został dokonany podział majątku wspólnego uczestników po ustaniu ich wspólności majątkowej małżeńskiej przez fizyczny podział wchodzącej w jego skład nieruchomości rolnej i przyznanie jednej z wyodrębnionych działek wraz z domem mieszkalnym w stanie budowy wnioskodawcy, a uczestniczce niezabudowanej działki o większej powierzchni oraz dopłaty w wysokości 39 373 zł.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego

połączył z potrzebą wyjaśnienia czy stosowanie zasad zniesienia współwłasności gospodarstwa rolnego i przyznanie go jednemu ze współwłaścicieli (art. 214 k.c.), uzależnione jest jedynie od oceny charakteru prawnego nieruchomości (ustalenia, czy stanowi ona w rozumieniu art. 46¹ k.c. nieruchomość rolną i art. 55³ k.c. gospodarstwo rolne), czy też takiego charakteru oraz jednoczesnej oceny, czy była ona i rzeczywiście będzie wykorzystywana na cele rolnicze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć zapewnieniu rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Nie jest jej rolą korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r.,

I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas, jak też rzeczywistego problemu. Wykładnia przepisu art. 214 k.c. była przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego, do którego skarżący nie odniósł się, jak też nie przedstawił argumentów przemawiających za koniecznością podjęcia jej po raz kolejny, czy zmiany dotychczas wypracowanych reguł. Nie podał również przyczyn, które mogłyby wyjaśnić, że oczekiwane wyjaśnienie znajdzie zastosowanie w tej sprawie. Jednocześnie pominął stanowisko Sądu Okręgowego dotyczące tego uregulowania i motywacji związanej z przyjętym sposobem wyjścia ze wspólności majątkowej, który nie spowoduje zmiany charakteru nieruchomości. Artykułowane wątpliwości dotyczą w istocie subsumpcji prawnych regulacji do ustalonych okoliczności sprawy, które z reguły towarzyszą procesowi stosowania prawa.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

db

[l.n.]